

Сестри-вампірки 2
Надя Фендріх

У школі, де навчаються сестри-вампірки, канікули! Дака дізнається, що до Біндбурга приїздить її улюблений вамп-рок-гурт «Криптон Крекс». Але батьки якнайсуворіше забороняють сестрам іти на концерт. Зрештою дівчатам вдається вислизнути з дому, і – це ж треба! – Даку помітив і запросив на побачення сам соліст групи! Шкода, що напіввампірки навіть не здогадуються, до чого призведе це знайомство...

Надя Фендрих

Надя Фендрих «Сестри-вампірки 2». Серія «Книга до фільму»

Нарешті свобода!

На одному майже звичайному шкільному подвір'ї, в самому серці Біндбурга, стояв звичайнісінький літній день. На шибках прочинених навстіж вікон вигравали сонячні промені, і, якщо добре прислухатися, можна було розібрати уривки нудних напучень учителів і зітхання учнів. Але чого аж ніяк не можна було побачити з подвір'я, так це того, як нетерпляче діти поглядали на годинник. Во день сьогодні хоч і був звичайнісінький, проте не зовсім: це був останній навчальний день перед довгими літніми канікулами! «Тік-так, тік-так!» – цокав годинник. «Три хвилини, дві хвилини, одна хвилина...» – відраховували про себе школярі.

Дзень-дзелень! Ну от і все. До побачення, школо!

На подвір'я висипала юрба щасливих дітлахів. Усі вони реготали, верещали, стрибали, метушилися. Але, побачивши, як скаче на шкільному подвір'ї одна дівчинка, ви напевно вирішили б: іще трохи – і вона шугоне вгору й злине високо в небо над школою. У цієї дівчинки було чорне скуйовджене волосся, а манера вдягатися така ж божевільна, як і її стрибки (чи пак польоти): рвані джинси, джемпер у червоно-чорну смужку й чорна шкіряна куртка поверх.

– Нарешті канікули! Воі, воі, воі! – здійнявши до неба руки, радісно волала дівчинка.

«Воі, воі, воі!» означало «Супер, супер, супер!» вампірійською мовою. Так-так, ви не помилилися... Дівчинка не тільки дивно вдягалася – вона ще й говорила дивною мовою і мала дивне ім'я. Річ у тім, що й сама вона була не зовсім звичайною дівчинкою. Дакарія Цепеш, або просто Дака (так її називали рідні та друзі), народилася в Трансільванії і була вампіркою.

Точніше, напіввампіркою. Ось чому її личко навіть улітку залишалося мертвецьки блідим.

Слідом за Дакою зі школи випурхнула її найкраща подруга Гелена – звичайнісінька людська дівчинка, якщо не знати про її любов до посиденьок на кладовищі і малювання фломастерами на руках татуювань пекельної краси. Поруч із Геленою, затиснувши під пахвою скейтборд, цибав Лудо Шварцер – теж звичайнісінький хлопчина, якщо не знати про його хист передбачати події. Видіння Лудо зазвичай були похмурими і зловісними, а що вони означають, він і сам не тямив до пуття. Але сьогодні, на щастя, майбутнє аж ніяк не бентежило хлопця. Принаймні поки що. Сяяло тепле літнє сонце. Попереду були довгі літні канікули. Ніщо не віщувало біди...

Лудо поставив на землю рюкзак і скейтборд, який відразу ж схопила Дака:

– Ти не проти, еге ж?

Іззаду на скейтборді миттю прилаштувалася Гелена. Весело гигаючи, дівчата покотили шкільним подвір'ям. Лудо з усмішкою дивився їм услід.

Позаду компанії пленталася Сільванія Цепеш – сестра-близнючка Даки. Подібність між сестрами не викликала сумнівів. І не тому, що вони були схожі одна на одну як дві краплі води – їх, швидше, об'єднувала несхожість на інших дітей. Сільванія, на відміну від панк-рокерського стилю Даки, в усьому надавала перевагу романтиці: носила спіднички й сукні з рюшиками та нашитими квітами, тримала у шафі цілу колекцію різнокольорових капелюшків на щодень. Волосся в неї було не чорне, а біляве з рудуватим полиском, і воно не стирчало навсібіч, а м'якими кучерями спадало на плечі. Сільванія теж була дуже бліда – але все ж не така, як Дака. І цьому було два пояснення. По-перше, Сільванія була більше людиною, ніж вампіром. Принаймні вона сама так вважала. По-друге, був собі такий хлопчина на ім'я Якоб Бартон, з яким Сільванія ішла попідруч шкільним подвір'ям. У нього були сіро-блакитні очі, русяве з медовим відтінком волосся і яскраво-червоні губи, що пахли чи то тюфтельками, чи то часником. Тюфтельки Сільванія обожнювала, часник – ненавиділа, але силкувалася звикнути до його запаху. Адже вона була по самі вуха закохана в Якоба. Щоправда, на першому побаченні Сільванія ледь не вп'ялася в нього своїми іклами. Але це прикре непорозуміння незабаром забулося. Якоб, попри все, став її хлопцем, і шоразу, коли Сільванія бачила його, її серце починало калатати, а щоки заливав густий рум'янець.

Ледь встигли закінчитися уроки в школі, Якоб запросив дівчинку в кіно.

– Тільки не на фільм жахів! – заблагала Сільванія.

Зупинившись біля Лудо, закохані жбурнули свої рюкзаки на строкатий мікс із сумок Лудо, Гелени і Даки.

– А як щодо комедії? – запропонував Якоб.

Сільванія вже було збиралася сказати, що понад усе їй хотілося б подивитися яку-небудь достобіса плаксиву мелодраму, як із-за спини долинув голос сестри:

- З дороги!

- Ой-ой-ой-ой! - верещала Гелена.

- Krawalleri-i-i-i! - кричала Дака, що в перекладі з вампірійської означало «Стережися!»

Сільванія, Якоб і Лудо відсахнулися вбік, дозволивши Даці і Гелені врізатися в стос сумок на землі.

- Чудово вписалися, - посміхнувся Якоб.

- Угу, - погодився Лудо.

- А як на мене, ми непогано прокотилися, - заперечила Гелена, підводячись.

Дака радісно усміхалася. Її білосніжні ікла виблискували на сонці. Цього ранку вона не стала їх підпилювати. Навіщо ускладнювати собі життя, якщо попереду канікули, а Гелена та Лудо й так знають, що вони з Сільванією напіввампірки? Щоправда, Якоба вони досі не втаємничили щодо свого страшного секрету. Однак його увага цілковито прикута до Сільванії, а вона вже ретельно стежила за своїми зубками. І взагалі, Даці набридло бути слухняною і дотримувати правил. Вона жадала пригод. Для чого ж іще придумали літні канікули, як не для пригод? В очах Даки блиснув хитрий вогник.

- А вигадаймо всі разом що-небудь цікавеньке! Що-небудь sensatoі-futzi-супермегаприкольне! Як щодо... - Дака задумливо оглянула друзів. - О, придумала! Ходімо в похід! У найсправжнісінький похід із наметами! Розіб'ємо наметове містечко на березі Біндбурзького озера й будемо там жити самі! Без батьків!

- Класна ідея! Я за! - зраділа Гелена.

- М-м-м, як романтично! - Сільванія притягнула до себе Якоба й поцілувала його в губи.

Якоб зніяковіло почервонів і відразу ж відповів Сільванії на поцілунок. Щоразу, коли він опинявся поруч із нею, його серце калатало, як навіжене.

- Фу! - скривилася Дака. - Ви хоч знаєте, що під час поцілунку передається близько п'ятисот видів бактерій?

- Ну й нехай, натомість імунітет буде міцнішим, - знизав плечима Якоб.

Усі захихотіли. Але Даці було не до сміху: всі ці поцілунки та прогулянки за ручку під місяцем, усі ці любові-милощі - це ж гитох! Цілковита дурня, не варта часу. Та й узагалі... фу, гидко!

- Повернімося до наших наметів. Нехай кожен перевірить своє спорядження. Трохи пізніше зустрінемося на кладовищі й обговоримо майбутній похід, - розмірковував Лудо.

Пропозицію було прийнято одноголосно.

– О'кей, супер! – в один голос заволали Дака і Гелена.

Схопивши свої рюкзаки, друзі поспішили геть зі шкільного подвір'я.

Свобода! Літо! Канікули! Жодної школи! На час можна забути про домашні завдання, реферати та ранні підйоми (останні, до речі, – страшне випробування для напіввампірів, які лягають спати з першими променями сонця) і з головою пірнути у веселі пригоди... й авжеж, у кохання! Не в силах стримати радість, Сільванія затягла старовинну трансільванську пісню:

– Трансіль...

– ...ванія, – підхопила Дака.

До їхнього дуету одразу долучилися друзі, які вже давно вивчили слова пісні:

Transsilvania
Wuzzpogol, oistasnips, flopso, fugol
Milabom job, rodna fantazyca!
Job enzero inima naz, Transsilvania!

– виспівували вони на повний голос. У дослівному перекладі людською мовою це означало:

Трансільванія –
Несамовитість і безумство, флопси і польоти!
Ми любимо тебе, наша фантастична батьківщино!
Ти назавжди в наших серцях, Трансільваніє!

Але до сьогоднішнього дня підійшли б трохи інші слова:

Літні канікули –
Несамовитість і безумство, флопси і польоти!
Ми любимо тебе, наше чудове літо!
І ми шалено раді вам, о, літні канікули!

Мисливець за вампірами

Вулицю Ліндевег заливало сонце. Перед будинками стояли начищені та наполоіровані до блиску автомобілі. Доглянуті клумби майоріли барвистими літніми квітами. М'якенький бездоганний моріг так і вабив прилягти відпочити на зеленому килимку. Проте повсюдне втихомирення, здавалось, оминуло будинок № 21.

Вікна в цьому будинку були забиті дошками й завішані в'язками часнику. Вздовж паркану стирчали жовто-чорні таблички з попередженням про

небезпеку. Сам паркан, висотою з людський зріст, обнесли колючим дротом. Усередину просто так не потрапиш: хвіртку замкнено на безліч замків, вхідні двері – також. Мешканець цього дивного будинку носив прізвисько Комбаст. Дірк ван Комбаст. Досить довго він провадив таємну й смертельно небезпечну спецоперацію. Дірк ван Комбаст був мисливцем. За вампірами. На жаль, неймовірно хитрі об'єкти полювання вже неодноразово обводили його круг пальця.

Але Дірк не здавався. Операцію «Кажан» час було висувати на новий етап, і Дірк ґрунтовно підготувався.

Сповнений рішучості випробувати свій новий винахід, Дірк обережно вийшов у садок перед будинком й озирнувся навсібіч. Повітря на вулиці було чисте і свіже.

В одній руці Дірк тримав прозору пластмасову лійку. В другій – синій пілосос. У пілососа було кілька перемикачів і дуже довгий шланг. Однак незрозуміло, що саме Дірк збирався прибирати пілососом.

– Мое ноу-хау! – Дірк ласкаво погладив своє дітище рукою. Він дуже пишався своїм винаходом. – Високоточна зброя, замаскована під звичайний пілосос. Вовк в овечій шкурі, так би мовити.

Він хихикнув.

– Цією зброєю я нарешті розтрошу ваше вампірське лігво раз і назавжди, – рішуче заявив він, кинувши лихий погляд у бік будинку № 23. – Варто тільки навести на вас цю штуківину – і ви станете беззахисні, як сліпі кошенята! І ось тоді я схоплю вас, посаджу за ґрати й показуватиму містянам!

Із цими словами ван Комбаст випростав плечі й підбадьорився.

– Я доведу, що вампіри існують, і тоді більше ніхто і ніколи не посміє сказати, що ми з мамою божевільні. Мені ще дякуватимуть! А там, дивись, і орден дадуть!

На мить Дірка оповив смуток. Він подумав про маму.

Ось уже багато років мати Дірка ван Комбаста перебувала в клініці для душевнохворих. Жінку запроторили туди після заяви, що нібито якось уночі її викрали вампіри, посадили на баню біндбурзької церкви, а самі полетіли геть. Зрозуміло, ніхто тоді не повірив потерпілій. Дірк, широко кажучи, і сам сумнівався в правдивості її історії, допоки до будинку № 23 не заселилася сімейка вампірів.

Ах, як би йому хотілося в сусіди тиху, скромну, маленьку родину, а ще краще – бездітну пару середніх років, яка б дала лад оцьому розвалищу: пофарбувала б свіжою фарбою, зрізала б зі стін зарості плюща, рівно підстригла моріжок, – щоб цей будинок нарешті став гідним вулиці, на якій стоїть. Та де там! Нові сусіди від самого початку поводитися якось дивно. Тоді ж Дірк і провів власне розслідування, рознюхавши, яку таємницю приховують Цепеші. З'ясувалося, що голова сімейства – лютий вампір, діти – теж вампіри, але тільки наполовину. І лише фрау Цепеш – людина. Це, втім, не робило її менш небезпечною для суспільства: хто знає,

на що спроможна жінка, яка живе з цими чудовиськами під одним дахом!
Точніше, під одним віком – Дірк на власні очі бачив, як під час переїзду гер Цепеш заносив до хати труну.

Раніше Дірк ван Комбаст був представником фармацевтичної компанії. Коли в його житті з'явилася родина Цепешів, він ще якийсь час для прикриття торгував ліками, але невдовзі повністю розпрощався з професією і присвятив своє життя полюванню на вампірів. Суперпилосос мусив розпочати новий етап у його непростій справі, прославити винахідника і, врешті-решт, принести успіх операції «Кажан».

– Перший етап випробувань, – пробурмотів Дірк, натискаючи на кнопку «Ввімкнути». Знявши покриття пилососа, він дістав із камери кілька заздалегідь припасених голівок часнику і розкидав їх галявиною. Потім увімкнув свою високоточну зброю на повну потужність і підніс до однієї з голівок часнику. «КЛУП! БЛУП!» – пролунало десь усередині пилососа. Мисливець за вампірами задоволено посміхнувся і взявся згодовувати пилососу решту часнику.

Жертва часникостріла

Цей мешканець вулиці Ліндевег був відомий як Газе. Польді Газе. Він теж не був людиною, як, утім, і вампіром. Він був таксою. Найділовитішою таксою у світі, адже на ньому тримався весь будинок: стареньку господиню потрібно було вигулювати декілька разів на день і в цей час постійно тримати ніс за вітром. А відтоді, як на Ліндевег оселилася ця похмура сімейка, клопоту стало за край. Річ у тім, що нові сусіди зовсім не були схожі на звичайних людей. Одна тільки жінка не викликала тривоги. Від решти ж, а надто від високого чоловіка, тхнуло небезпекою. Польді, безсумнівно, не міг не помітити, що в будинку, де мешкала родина, нерідко проливалася кров. Особливо шуряча – він її виразно відчував.

Вірний і відданий Польді, авжеж, любив свою господиню. І все ж був не проти змінити її на господаря. Його кумир – Дірк ван Комбаст. Гарненько до нього приюхавшись і уважно за ним поспостерігавши, Польді дійшов висновку, що сусід не тільки божественно пахне женьшенем і пачулі, а ще й такий самий проникливий, як і він сам. Адже гер ван Комбаст теж відчував неабияку небезпеку від сусідів і відчайдушно захищав від неї людей довкола – принаймні намагався це робити. Звісно, нетямущій господині Польді такі благородні поривання не зрозуміти.

Коли Польді побачив сусідських дівчат, шерсть у нього встала дибки. У ніс миттєво вдарив запах старої, затхлої цвинтарної землі з легкою домішкою кров'яної ковбаси. Будь-якого іншого собаку такий запах невимовно потішив би, але старого Польді так просто не ошукаєш.

– Доброго дня, фрау Газе!

Сільванія і Дака не зважали на гавкання Польді.

- Здрастуйте, милі! - усміхнулася фрау Газе.

«Ну що вона за людина така, - здивовано подумав Польді. - Невже вона нічого не помічає?»

Фрау Газе тим часом зупинилася біля будинку Дірка ван Комбаста.

- Що це він знову замислив? - здивувалася жінка.

Але Дірку було зараз не до Польді і його господині.

Починався другий етап випробувань: набої треба було роздробити. З пілососа почулося: «КР-Р-Р! КРА-АХ!» Дірк посміхнувся - поки все йшло за планом.

- Третій етап випробувань: газова атака! - скомандував він пілососу.

- Часник! - скривилася фрау Газе.

Польді тріумфував. Мовляв, він знає: усе, що наразі робить ван Комбаст, він робить для перемоги над нелюдьми.

Але мисливець за вампірами і не здогадувався, що лише за два кроки від нього заходить гавкотом його найпалкіший шанувальник. Чоловік упивався своїм геніальним винаходом, випробування якого пройшли пречудово.

«Дуже гарно, Дірку! Ти просто геній! - подумав він, пишаючись собою. - А тепер - останній штрих». Дірк підняв із землі лійку й обережно прикрутив її до шланга пілососа. Але вереск, що раптом пролунав із сусідського будинку, змусив його на мить відволіктися від найвідповідальнішого етапу випробувань.

- ZENSATOI-I-I FUTZI-I-I-I! - лунало з лігва Цепешів.

Збентежений Дірк спіткнувся, зачепивши при цьому ногою кнопку на пілососі. Той увімкнувся, шланг вислизнув у Дірка з рук і перекинувся через огорожу.

«ШЛУРФ! ШЛУП!» - пролунало з-за огорожі. Писок Польді зник у лійці.

- На допомогу! Рятуйте Польді! - заволатала фрау Газе.

- Спокійно, без паніки, усе під контролем! - клопотався біля неї Дірк, намагаючись приборкати шланг.

- Відпустіть собаку! - кричала фрау Газе, смикаючи Польді за повідець.

Сам Польді мовчав. Та й хіба можна хоч щось гавкнути, коли у тебе морда застрягла в лійці, що наче з неба звалилася, а твоя господиня безперестанку тягне повідець на себе?

Вампірські гастролі

Та це ж мегавампірично-космічно-галактично-суперновина! Voi, voi, voi! - не вгавала Дака. Ось уже з півгодини вона літала їхньою із Сільванією кімнатою і виробляла флпси. Коли родина переїхала до Німеччини, мама суворо заборонила дівчатам літати і робити флпси вдень. Щоправда, коли сестри бували вдома, приховані від сторонніх очей, маминими правилами можна було знехтувати. До того ж, на думку Даки, флпс узагалі нерозумно забороняти, адже під час його виконання вампір переміщується з однієї точки в іншу на такій величезній швидкості, що звичайна людина просто не здатна встежити за його рухом.

Від надміру почуттів Дака міцно обійняла сестру, яка саме діставала зі своєї шафи спальний мішок.

- Що це з тобою коїться? - здивовано запитала Сільванія.

Ще один флпс - і Дака тієї ж миті опинилася біля комп'ютера.

- У рамках двісті тридцять першого літнього гастрольного турне Україною, Румунією, Болгарією, Угорщиною, Чехією, Польщею, Австрією та Швейцарією гурт «Криптон Крекс» дає ексклюзивний концерт в одному з нічних клубів німецького міста Шаттенвальде, - прочитала вона. - Вони виступатимуть у клубі «Бет Чорч», що неподалік звідси, - схвилювано додала дівчинка. - Уявляєш, «Криптон Крекс», легендарні «Криптон Крекс», які в Бистрії збирають стадіони, виступатимуть за якихось пару сотень кілометрів від нас у закутньому нічному клубі!

Бистрія - трансільванське містечко, населене переважно вампірами, а «Криптон Крекс» - улюблений рок-гурт Даки. Дівчина знала напам'ять тексти всіх їхніх пісень і годинами могла милуватися фронтменом колективу Мурдо, зображенням на постері, що висів над її ліжком.

Мурдо був, на думку Даки, таким саме інфернальним[1 - Пекельним, підземним. Від лат. *inferna* - підземне царство.] і похмурим, як і його музика. До речі, Дака й сама непогано грала на ударних і вже багато років мріяла виступити з кумиром на одній сцені.

- Початок концерту опівночі, - продовжувала вона. - Далі - мапа польоту в клуб та інше.

Дочитавши, Дака повернулася до Сільванії і взяла її за руки.

- Концерт сьогодні вночі, - урочисто промовила вона, - і ми обов'язково мусимо на нього потрапити. Це буде наш перший концерт!

Із цими словами Дака вискочила з кімнати.

- Піду розповім про концерт татові! - донеслось до Сільванії з коридору.

Великодушність Польді

Тим часом на вулиці відбувалися драматичні події. Горе-винахідникові вдалося нарешті приборкати розбурханий пилосос і вивільнити бідолаху Польді, який миттю опинився на руках у своєї господині.

– Польді! – голосила фрау Газе, тискаючи і пригортаючи до себе улюбленця, що раз по раз жалібно й тихо скиглив. – Що ви собі дозволяєте? Ви ж могли його вбити цією вашою диявольською машиною! – почала вона вичитувати Дірка ван Комбаста.

– І зовсім це не диявольська машина, це – часникостріл, – образився гер ван Комбаст. – Він розпорошує частинки часнику. Деякі деталі цього пристрою розроблялися в рамках програми космічних досліджень. Тут дуже складна технологія, а знали б ви, скільки він коштує... Але ця штука варта своїх грошей.

– Знаєте що, гере ван Комбаст!... Більше не потрапляйте мені на очі з цим вашим часникострілом! А на космічні дослідження і всілякі там складні технології мені начхати! – відрізала фрау Газе.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=27395358&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

1

Пекельним, підземним. Від лат. *inferna* – підземне царство.